

JOB

¹ Dobrý večer, přátelé. Jsem velice rád, že můžu být dnes večer znovu tady, abych sloužil ve jménu našeho požehnaného Pána Ježíše Krista.

Když jsem před chvílí právě přicházel, potkal jsem mého přítele; a také vašeho přítele. Mnozí ho znají. Prosil jsem ho, jestli by dnes večer místo mě nehovořil, ale on nechtěl. Jedná se o bratra Paula Caina. Bratře Paule Caine, nepřišel bys sem na chvíli? Bratr Paul Cain tady má přátele kazatele. A my jsme vždy rádi, když mezi námi můžeme mít nějaké hostující bratry z misijních polí. Asi bychom si měli hodně co říct o té velké žni, v níž se teď nacházíme a sklízíme duše pro Místra.

² Včera večer, jak mi bylo řečeno, bylo nádherné shromáždění. Něco takového se stává zřídka *kdy*. Ale lidé... Někdy při rozdávání modlitebních lístků a přivádění lidí dopředu, měli jsme pouze... Já prostě přijdu a řeknu: „Dobrá, přiveďte sem tolik a tolik, určitý...“ Nepřivádíme jich sem příliš hodně. Ale někdy, když sestupuje Duch svatý, On může vykonat víc než toto, *On se pohybuje z místa na místo*.

Oni řekli... Myslím, že mi řekli o té paní, která byla připoutána k nosítkám a že byla uzdravena a někdo o berlích a nějaká ochrnutá žena, která seděla na invalidním vozíku. Náš Pán je Bohem, že ano? A On je podivuhodný a nádherný.

³ Tedy, zatímco dnes večer vstupujeme na Pánovo území, kvůli Evangeliiu, skloňme nejdříve naše hlavy v několika slovech modlitby určené Autorovi této Knihy, předtím než se ji budeme snažit otevřít.

Náš milovaný Spasiteli, přicházíme k Tobě dnes večer na základě tvého pozvání, že: „Kdo chce, ať přijde a bere vodu Života zdarma.“ Proto jsme dnes večer přišli, Pane, aby ses s námi teď setkal... nebo pokračoval v tom velkém shromáždění, které už probíhá.

Když jsem přicházel a slyšel děti, jak volají a tleskají a radují se, protože mají věčný život (věčný život, který nemůže pomítnout), zaslíbení, že v tom posledním dni povstaneme.

A to nás naplňuje radostí, Otče, v tom dni, kdy všechny naděje světských vlád, a tak dále, pohasínají. Svět a jeho rád pomíjí. Civilizace... Věže se kymácejí, ale Boží království pochoduje kupředu

v dokonalém šiku, brnění se leskne, standarty vlají, Jitřní hvězda ukazuje cestu od vítězství k vítězství až do toho posledního boje. Pak budou zbraně odloženy a bude vyslovena ta poslední modlitba, Bible bude ležet zavřená, vír prachu boje se usadí, slunce pohasne. Pak přijde Ježíš. My Ho uvidíme, Toho milovaného.

⁴ Modlíme se, Pane, dnes večer za každého kazatele zde na pódiu, za mé bratry a především teď za bratra Caina, který Tě potřebuje a chce, aby na něm spočinula Tvá velká moc. Modlíme se, abys ho podivuhodným způsobem požehnal.

Požehnej všude všechno duchovenstvo, které vyslovuje jméno Pána Ježíše. Požehnej laikům a příchozím v našich branách; uzdrav nemocné a postižené. A teď, Otče, nechceš pro nás otevřít Tvé Slovo? Protože o to prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

Já prostě miluji Slovo. Začal jsem prostě dnes odpoledne číst a byl jsem po včerejším večeru trochu unavený. Pomazání Ducha svatého mě včera večer hned tak rychle neopustilo. A dnes jsem měl velikou hostinu při čtení 1. Mojžíšovy.

Doufám, že jednoho dne, dá-li Bůh, projedu křížem krážem tímto národem a budu kázat Evangelium, prostě probuzení, ne... a budu chodit od církve k církvi a od místa k místu. Rád vidím opravdové starodávné rozmáhající se probuzení; duše zrozené do Božího království.

⁵ No, je to tak trochu těžké, když je to provázáno s uzdravováním, a tak dále, a je třeba přecházet z místa na místo. Stačí několik večerů takto stát; jen několik večerů a jsi utahaný a unavený. A tak zůstat v takovém stavu možná celý měsíc, pak byste měli opravdové probuzení.

No, zde v Jobově knize, chtěli bychom dnes večer soustředit naše myšlenky na Joba — 19. kapitolu, asi od 25. do 27. verše; chtěli bychom přečíst odstavec z Jeho Slova, jen pro malou základní myšlenku.

⁶ A než to uděláme, myslím, že tady je čerstvě položená krabička s kapesníky, za které bych se chtěl pomodlit, abych na to náhodou nezapomněl. A tak teď na chvíli skloňme naše hlavy ve slovech modlitby, zatímco se se mnou sjednotíte modlitbě.

Náš nebeský Otče, Ty, který víš dokonce o smrti vrabce. Ani jeden nepadne, aniž Tvůj velký Duch, který je na všechno tolik citlivý,

že ani ten malý bezvýznamný ptáček nemůže padnout na ulici — Otec o tom všem ví. Oč více víš, že my, Tvé děti, vykoupené krví Tvého Syna, vyvolené milostí a sklánějící své hlavy v pokoře před Tebou, chceme poprosit skrze krvavou oběť Pána Ježíše Krista o milost pro naše blízké.

Jsou tu malé hnědé kalhoty, kapesníky, dětské bryndáčky. Oni jsou v potřebě, Pane. Slituješ se? Modlím se, abys každého z nich uzdravil. To jsou jen takové symbolické věci, Pane. My si uvědomujeme, že cena za uzdravení již byla zaplacená tam na Golgotě. Ty jsi byl raněn za naše přestoupení, tvými ranami jsme byli na Golgotě uzdraveni. Ale toto jsou *takové* malé symboly víry, které vyjadřují, že Tě milujeme a věříme Ti a modlíme se jeden za druhého, jak jsi řekl: „Vyznávejte své chyby jedni druhým a modlete se jedni za druhé, abyste mohli být uzdraveni.“

Takto, Otče, posílám tyto kapesníky a tady tyto malé předměty k těm potřebným, a modlím se, abys každého z nich uzdravil ve jménu Tvého Syna, Pána Ježíše. Amen.

⁷ Skrze tyto malé symbolické předměty se stalo tak mnoho věcí. Rozesílali jsme z naší kanceláře asi tisíc kapesníků týdně, možná i víc. A díky pokládání kapesníků se stalo tolik věcí. Pán to prostě požehnal podivuhodným způsobem. Svědectví, svědectví o tom, co náš Pán vykonal jen skrze to slabé úsilí pokládání kapesníků na nemocné.

My si uvědomujeme, že v těch kapesnicích není žádná síla, je to jen malý kousek látky, není to nic víc než starý kus oděvu, který máte na sobě. Ale to něco působí; a také následování Písma.

⁸ Tady před nějakým časem v Louisianě, bratr Moore, který je tady na pódiu, a já jsme jeli dolů do jednoho malého města, do malé církve, abychom tam měli shromáždění. A jeho milovaná dcera a manželka a ti všichni byli s námi.

A já jsem... měl jsem kufr, který mi někdo před mnoha lety daroval v Kalifornii, a právě jsem si koupil nový oblek. Měl jsem ho v tom kufru a ten starý jsem měl na sobě. A on ten kufr nechal ležet na střeše auta, a rychle projížděl Louisianou.

A najednou, když jsme tam dojeli, zjistili jsme, že ten kufr byl na střeše a že je pryč. Neměl jsem ani kapesník. A on tím byl velice odrazen. Řekl jsem: „Ó, Pán se o to postará.“

Byl v něm celý můj šatník, kromě montérek, které zůstaly

doma. A on řekl: „Bratře Branhame, půjdu a koupím ti nový oblek.“

Řekl jsem: „Ne, to je v pořádku.“

On řekl: „Nemáš žádnou šanci, bratře Branhame,“ řekl, „ztratili jsme to někde po cestě,“ a řekl, „tam v té oblasti žije hodně barevných lidí.“ A řekl: „No, zaprvé, jestli někdo půjde po té silnici a najde ten kufr...“

Řekl sem: „Je v něm moje Bible a je podepsaná.“

Řekl: „No, jestli ten kufr někdo najde, bratře Branhame,“ řekl, „udělá to, že to oblečení prodá,“ a podobně.

Řekl jsem: „Dobře, asi ho potřebuje víc než já. Protože Pán mi ho dal, a tak možná, že on ho potřebuje víc; Pán mu ho chce dát.“

Řekl jsem: „No, jestli našel mou Bibli a jestli mě zná,“ řekl jsem, „on to stejně vrátí.“

On řekl: „Ó, ne, bratře Branhame,“ řekl, „pokud to najde nějaký hříšník, on to oblečení prodá.“ A řekl: „Pokud to najde nějaký křesťan, oni to oblečení rozstříhají *na kousky* a budou si je navzájem posílat jako modlitební šátky.“ Pověděl: „Nemáš žádnou šanci.“

A tak jsem řekl: „Dobře, budeme prostě důvěřovat Pánu.“

⁹ Minuly dva dny a bratr Brown řekl: „Chci se k tomu také připojit. Chci ti... Každopádně ti chci pořídit nějaké nové oblečení.“

Řekl jsem: „Ne, Pán mi to nějakým způsobem vrátí.“ A tak po asi dvou nebo třech dnech, on řekl: „Podívej,“ řekl, „potkali jsme tam dole policistu a ten policista řekl: ‚Jistě, budu to po cestě hledat.‘ (Jeho matka byla uzdravena v mých shromážděních). On řekl: ‚Samozřejmě.‘“ Byl to jeden ze státních policistů a my jsme mu řekli, že jsme ztratili kufr, někde tam daleko v *okolí* těch bažin, možná v rozpětí vzdálenosti dvou set nebo tří set mil.

A tak jsme se druhý den vrátili a bratr Jack prostě vytrvale naléhal, abych si přesto nechal pořídit nějaké nové oblečení.

Řekl: „Chlape, tisíc mil od domova a ani doma ani tady nemáš žádné jiné oblečení.“ Řekl: „No, co budeš dělat, když nemáš ani kapesník nebo čistou košili?“

Řekl jsem: „No, Pán se o to postará.“

¹⁰ A tak jsme odjeli k bratru Brownovi a bratr Brown chtěl jít a chtěl mě vzít a sehnat mi nějaké oblečení.

A právě v tom čase, když bratr Brown odešel, zazvonil telefon. Telefonoval nějaký starý barevný bratr a zeptal se: „Je tam bratr Branham?“ Řekl: „Našel jsem jeho kufr, už jsem na cestě.“ Důvěřujte Pánu. Amen.

Cokoliv to je, všechny věci napomáhají k dobrému. Nemůžeš prostě o nic přijít, když se staneš křesťanem, nemůžeš nic ztratit. Jen Mu důvěřuj a kamkoliv cesta povede, jen drž své plachty nastaveny na Jeho Ducha. On tě přivede do přístavu. Všechno bude v pořádku.

¹¹ A teď, v Jobovi, pokud máte své Bible, ti z vás, kteří si to poznamenávají. Jen na chvíli, protože přesně nevím, co bude Duch svatý dnes večer konat... Večer za večerem, nerozumíme, jakým způsobem On působí. On působí tajemnými způsoby, když provádí své zázraky.

A teď, ve 25. verši čteme následující:

Ačkoli já vím, že můj vykupitel živ jest, a že v den nejposlednější se nad prachem postaví.

A ač by kůži mou červi i všechno tělo zvrtali, avšak v těle svém uzřím Boha.

Ať On k tomu Slovu přidá požehnání.

Job, ta nejstarší biblická kniha, která byla pravděpodobně sepsána dokonce předtím, než Mojžíš napsal *knihu* Genesis. Ale ta nejstarší biblická kniha hovořila o vykoupení, ačkoliv vykoupení bylo ještě daleko před nimi. Vykoupení je jedna z nejstarších věcí v Bibli. Věděli jste, že vykoupení bylo dokonce předtím než... plán vykoupení byl již připraven předtím, než byl formován tento svět? Pomyslete na to. Bůh byl předvídavý a udělal cestu vykoupení, předtím než vůbec zformoval svět.

Protože Bible jasně říká, že Kristus byl předurčený, předem ustanovený a byl Božím beránkem zabitým před založením světa. To je pravda. Dlouho předtím než byl utvořen svět, Bůh měl plán vykoupení.

¹² A jakmile satan... Znáte ten starý... ten starý argument: Proč tomu všemu nemohl Bůh předejít, aby se to nestalo? Ale Bůh postavil satana na pozici téměř rovnou sobě samému. Satan vzal Boží věci a převrátil je do špatné myšlenky a skrze to začal převracet věci na zlo místo dobra. A Bůh, jakmile se stala ta první věc, ze své velké pokladnice lásky — On měl plán vykoupení, okamžitý.

Nemusel si sednout a všechno to promyslet, jak to bude. On byl Bohem, *tím* nekonečným. On věděl, jak to bude. Měl to ve svém velikém srdci, jak to všechno udělá. A pak, jestli předzvěděl Církev, předzvěděl Krista, předzvěděl ten plán a všechno to uspořádal, zatímco svět se otáčel kolem dokola. A vy, když jste mrtví sami sobě, mrtví v Kristu, a žijete, potom co jste umřeli sami sobě, *jste* živí v Kristu, Bůh působí, že všechny věci napomáhají k dobrému těm, kteří Ho milují. Jak *tedy* můžete něco ztratit? Nemůžeme nic ztratit; neexistuje žádná možnost ztráty.

13 Církev by na to měla opravdu přijít. Kdybyste mohli najít své poziční místo v Kristu, pak by všechny tyto ostatní věci prostě pohasly jako stín. Každý, kdo přichází k Bohu, to je pravda, musí mít své stíny a pokušení a obavy, a tak dále, ale nemusíte být kvůli tomu všemu vyvedení z rovnováhy.

Čím je někdy nějaké malé krátké utrpení, když si uvědomíme, že sláva Boží bude v těch posledních dnech zjevena, když přijde Ježíš, a my budeme učiněni na Jeho podobenství? On prostě působí, že všechno spolupracuje. Věděli jste, že možná, když jste byli nemocní nebo se vám něco přihodilo, že Bůh to možná udělal kvůli tomu, aby vás prostě přivedl trochu blíž k sobě?

14 Víte, jednou mi bylo řečeno, nevím, jestli je to pravda nebo ne, nebo jestli mi to řekl nějaký misionář z Palestiny. Každopádně, on řekl, že viděl pastýře, jak jde se svými ovce. A řekl, že jedna ovce, on ji musel nést, protože měla nohu v dlaze. A on řekl: „Ta ovce spadla, pane, a zranila si nohu?“

On řekl: „Ne.“

Zeptal se: „Co se jí s tou nohou stalo?“

Řekl: „Já jsem jí jí zlomil.“

Řekl: „Ty jsi jí zlomil?“ Namítl: „Ty musíš být moc krutý pastýř, když něco takového uděláš.“

Řekl: „Ne.“ Řekl: „Podívej, ta ovce mě neposlouchala a stále mi utíkala, a já jsem věděl, že zahyne. A tak jsem jí musel zlomit nohu, abych ji dostal blíž k sobě, a abych jí prostě věnoval takovou zvláštní péči, krmil ji z ruky, aby to způsobilo, že mě bude víc milovat.“

A tak Bůh možná někdy jednoduše musí dovolit, aby se ti přihodilo něco malého, aby tě prostě mohl přivést trochu blíž k sobě, prokázat ti takovou zvláštní lásku a takovou zvláštní péči, uzdravení;

potom řekneš: „Ano, Pane, věřím, že jsi,“ rozumíte. To je to. Vidíte, jak to dělá Bůh? Není nádherný? My Mu prostě věříme.

¹⁵ Vykoupení, a Bůh má způsob vykoupení. Jestli člověk nemůže... Vykoupit znamená „být přiveden zpět“. Jak to je v tom starém přísloví. Jedete někam... Pokaždé, když vidím zastavárnu s těmi třemi balóny, které venku visí, víte, před tím *bazarem*, musím o něčem přemýšlet... No, doufám, že tady není žádný majitel zastavárny; a pokud ano, pak to nemyslím na vás, pane. Je to váš způsob, jak si vyděláváte na živobytí. Myslím, že to je legální a máte právo to dělat jako kdokoliv další.

Ale majitel zastavárny mi vždy připomíná... Víte, ďábel nás umístil do zastavárny, ale Kristus nás vykoupil. On přišel v životě a vykoupil nás z té ďáblovy zastavárny, vidíte. On nás dal do zastavárny, ale Kristus přišel a zaplatil tu cenu a my jsme svobodní.

Víte, problém je v tom, že si to lidé neuvědomují. Oni si myslí, že aby byli svobodní, že musí něco udělat. Vy už jste svobodní; jediná věc, kterou musíte udělat, je dozvědět se o tom. Řeknete: „Dobře, ale je přece něco, co musím udělat, bratře Branhame, musím...“

Ne, ty nemusíš dělat nic. Ty jsi spasený milostí, vidíte, rozumíte. Není tu nic, co děláš ty, neexistuje jediná věc, kterou bys mohl udělat, která by k čemukoliv prospěla. Ten plán už byl vytvořen, za vykoupení už bylo zapláceno; jediná věc, kterou musíš udělat, je přijmout to.

¹⁶ Jednou byl jeden farmář; na jeho pole přilétávaly vrány, když táhly na jih. A ty vrány sedaly na jeho pole a vyzobávaly kukuřici a tak dále. A on nalíčil past a jednu vránu chytil. A přivázal toho starého ptáka za nohu, přivázal ho tam a řekl: „Tímhle ty ostatní odstraším.“

A ty další vrány prolétávaly kolem a říkaly: „Pojď, Johnny vráno; poletme na jih, rychle. Blíží se bouřky a blíží se zima.“

A vrána Johnny se pokoušela vzlétnout, ale nemohla, byla přivázaná. No, a jednoho dne tam procházel nějaký dobrosrdečný člověk. A tam byla ta stará ubohá vrána; byla skoro vyhladovělá na smrt, sotva stála na nohou. A on řekl: „Je mi toho starého ubohého ptáka líto.“ A tak k ní přišel a přerízl ten řemínek a osvobodil ji. Ale víte co, ona byla připoutána tak dlouho, že si myslela, že je stále přivázaná.

Vrány létaly kolem a křičely: „Johnny, vráno, pojd', letíme na jih.“

Pospěš si; už vanou severní větry.“

Ta stará vrána odpovídala: „Nemůžu, vždyť jsem pořád připoutaná.“ Vidíte, ona byla svobodná a nevěděla o tom.

17 A tak je to s mnoha lidmi dnes večer. Ty dámy, nebo kdo to tady seděl včera večer na těch invalidních vozících, ony uslyšely dobrou zprávu. Dnes večer tady jejich invalidní vozíky už nejsou, vidíte. Ony pravděpodobně sedí někde tam v publiku, vidíte. Byly osvobozené; byly volné po celou dobu. Ježíš je osvobodil na Golgotě, když z Jeho těla vytekl proud krve, aby osvobodil každého člověka z *jeho* nemoci.

Hříšníci, kteří včera večer přijali Krista, byli včera večer spoutáni řetězem hříchu a dnes večer se radují ze svobody v Pánu Ježíši, potom když uslyšeli, že bylo vyhlášeno osvobození; jsou svobodní.

18 V době otroctví, ještě předtím než bylo podepsáno prohlášení o zrušení otroctví, no, vyprávěli mi, že otroci tam na jihu vystupovali na kopce. Měli být svobodní, když vyjde slunce. Někteří mohli vylézt trochu výš než ti ostatní. Ti staří nemohli vystoupit tak vysoko, a tak ti mladší vyšli až na vrchol kopce, protože jakmile spatřili slunce, byli svobodní.

A tak ti, kteří se dostali nejvýš, jakmile vysvitlo slunce, volali: „Jsme svobodní!“ Volali na tu další skupinu, a ti další volali: „Jsme svobodní!“ Předávali tu zprávu dolů z kopce: „Jsme svobodní!“

A každý, kdo vidí Syna, je svobodný. Víte, co tím myslím. Ty vidíš Syna, vidíš Ho díky zjevení, že Bůh ti Ho zjevil. Jediný způsob, jak se o tom můžeš dozvědět, je, když ti Ho Bůh zjeví. To je základ celého Písma.

„Tělo a krev ti to nezjevily, ale můj Otec, který je v nebesích. Na té skále postavím svoji Církev.“ Souhlasí to? A tak je to duchovní zjevení Pána Ježíše Krista, na němž je postavena Jeho Církev.

19 No, možná si to ti veteráni v minulosti nedokázali úplně uvědomit, že to bude tímto způsobem. Jestliže oni vírou viděli vykoupení v plnosti času a viděli by lidi, kteří budou dokonale postaveni před neklamně důkazy vykoupení a otočí se a opustí to... To je ta smutná část — člověk, který je volný a on nechce být svobodný.

A teď, Adam v Edenské zahradě, když poprvé zhřešil, Bůh pro něj měl cestu vykoupení, okamžitě, jakmile zhřešil. Bůh připravil cestu vykoupení. A dříve než Adam mohl vůbec přistoupit zpět do společenství s Otcem, Bůh musel zabít nevinného beránka nebo

ovečku a udělat mu oděv, do kterého jej ovinul a rozvinul pro Adama uvítací koberec, aby se po tom koberci vykoupení mohl vrátit, aby se mohl vrátit zpět do Jeho přítomnosti.

Bůh měl vždy plán vykoupení a bylo to vždy skrze krev, a to od samého začátku a v průběhu času, tak to bylo chápáno v Boží mysli, dříve než svět začal vůbec existovat.

²⁰ No, když Adam a Eva, náš první otec a matka začali vycházet z Edenské zahrady, byli zmařeni, na jejich čelech se zračil hřích. A temná mračna se vznášela všude kolem nich, poté co obdrželi slovo svého věčného osudu. Oni vyšli v těch zkrvavených ovčích kůžích, které měli kolem sebe; měli malý paprsek naděje, že jednou přijde Vykupitel, vidíte. Měli paprsek naděje. Bylo zataženo a temno, protože slzy žalu stékaly po jejich tvářích kvůli jejich hříchům.

A litovali svých hříchů, ale byli... uvědomovali si, že někdy přijde vykoupení, protože On řekl: „Položím nepřátelství mezi její semeno a semeno hada.“

A tak hodně lidí, když je citován 23. žalm, který říká: „Ano, i kdybych procházel údolím stínu smrti...“ Tam není řečeno temným údolím; tam je řečeno „...údolím stínu...“ A pokud je tma, nebude tam žádný stín. Je potřeba určité množství světla, aby mohl vzniknout stín.

²¹ A tak, smrt od samotného počátku v sobě neobsahovala úplnou tmou; byl to stín. A tak muselo existovat určité procento světla. Když tedy Adam a Eva odcházeli z Edenské zahrady, stíny vykoupení byly před nimi.

V Mojžíšových zákonech, v těch obřadech, v těch obětech, a tak dále, byl rovněž stín přicházející dokonalé oběti, dokonalého Božího plánu vykoupení. A když oni viděli dopředu tyto věci skrze krvavé oběti zvířat, které zabíjeli — když mezi nimi procházeli nebo kvůli přikrytí jejich hříchů... Oni v tom stínu viděli dopředu příchod Pána Ježíše.

A bylo to tímto způsobem, až konečně, nakonec se z výsosti rozsvítilo denní světlo a ti, kteří seděli v krajině stínu smrti, uviděli velké světlo. Když se sám Bůh projevil zde na zemi, aby sňal hřích, tehdy uviděli úplné vykoupení skrze samého Boha, až když se zjevilo denní světlo z výsosti.

²² Tedy, ve Starém zákoně pod těmi stíny a v těch zákonech a předobrazech, jak Bůh tehdy ty věci podával a naznačoval příchod Syna Božího. Například v Mojžíšově období, když Bůh řekl Mojžíšovi,

aby vzal beránka (toho prvorozeného, který se narodil staré matce - ovci), aby ho chovali, aby ho vzali desátého dne a chovali ho až do čtrnáctého dne, aby byl pozorován, očištěn; aby zjistili, jestli se na tom beránkovi nenachází nějaká vada.

Znáte zákon vykoupení ve Starém zákoně, že nevinný musel zemřít za provinilého. Po celou cestu od... po celou dobu od Edenu až po kříž, nevinný umíral za provinilého.

²³ Pod zákony toho starého vykoupení, řekněme například, že se venku na pastvině narodil malý mezek, a tomu malému mezkovi visely obě uši dolů, šilhal, nohy měl do „X“ a ocas mu trčel přímo nahoru; jaký ohavně vypadající tvor. Kdyby ten malý mohl uvažovat, řekl by: „Maminko, myslím si, že až přijde hospodář domu, praští mě prostě do hlavy. Nemám žádnou cenu. Nikdy se mi to nepovede, protože se podívej, jak hrozně vypadám.“

Takto se lidé stále snaží uvažovat; že jsou nehodní. Ve skutečnosti ano; každý z nás je nehodný. Ale kdyby ta matka byla dostatečně poučena o zákoně vykoupení, řekla by: „Miláčku, podívej, kněz tě vůbec prohlížet nebude. Ale pán domu bude muset vzít beránka, na němž není vada, a ten beránek bude muset být prohlédnut. A ten beránek bude muset být zabitý, abys ty mohl žít.“

On by se zeptal: „A proč, maminko?“

Ona by řekla: „Protože ses narodil pod prvorozenstvím; ty jsi prvorozený.“

²⁴ A tak je to dnes. My, provinilí, nehodní, jsme měli zemřít. Nejsme hodni, abychom žili; nejsme hodni, abychom přišli ke Kristu; nejsme hodni, abychom o cokoliv prosili; ale Bůh se vůbec nedívá na tvoji nehodnost; On se dívá na Beránka. No, pokud nemůžeš na Kristu najít žádnou chybu, pak jsi svobodný, vidíš. On zemřel místo tebe. Tedy, jestli je na Něm nalezena jakákoliv vada, ještě nejsi svobodný. Ale Bůh neprověřuje tebe; On prověřuje Beránka.

Říkáš: „Nejsem hoden, abych vstal z toho invalidního vozíku.“ To je pravda, nejsi, ale Bůh neprověřuje tebe; On prověřil Krista. A jestli On je hoden, pak můžeš odejít, rozumíš. To je pravda. Záleží na tom, co si o tom myslíš.

Řekneš: „Bratře Branhame, já jsem hrozná žena; žila jsem nezákonně. Dělal jsem... dokonce jsem porušila svůj manželský slib. Dělal jsem tohle...“

„A, pane Branhame, řeknu vám: Byl jsem opilec, dělal jsem tohle...“

Nezáleží na tom, co jsi dělal, Bůh se na tebe vůbec nedívá; On se dívá na Beránka. A On už toho Beránka přijal, a tak jsi volný. Bůh tě nevidí; On vidí Beránka umírajícího místo tebe. To stačí k tomu, aby to způsobilo, aby člověk křičel, není to tak? Určitě. Když takto přemyslíš, o těch základech Slova.

²⁵ Věříte ve vykřikování? Před chvílí jsem slyšel, že to děláte. Víte, já sám osobně nejsem moc emocionální, ale věřím tomu. Ale samozřejmě, že se občas stávám trochu nábožný, víte, a trochu začnu vyvádět. Ale víte, to mi připomíná tolik lidí, kteří kritizují vykřikování, radost v křesťanově srdci. Měli bychom být radostní. Máme mnoho, kvůli čemu bychom měli být šťastní. Pokud je na světě někdo, kdo by měl být šťastný, měli bychom to být my.

²⁶ To mi připomíná jednoho farmáře, který jednou šel — a on nebyl nijak dobrým farmářem. Měl hodně velkých pěkných stodol a traktory, jenže ten chlapík byl prostě příliš líný na to, aby se chopil práce. Toť vše. Nenasušil žádné seno — a to mi připomíná některé z těch velkých církví a teologů, kteří nebudou kopat hluboko a nevezmou Boží Slovo vážně. Mají velké kostely a hodně hudby a mnoho vybavení, ale to ještě nic neznamená. A tak, jemu se nechtělo pracovat.

A jeho soused měl malou starou stodolu a neměl ani dost velkou stáj, kde by mohl chovat dobytek, a tak dále, ale byl to příčinlivý muž, který tvrdě pracoval, a jeho vojtěška mu přinášela bohatou úrodu, kterou uskladnil ve své stodole, kterou měl, obdobně jako muž na misi, víte.

²⁷ A pak přišla zima, a v každé z těch stájí se narodilo malé telátko. A na jaře, když začaly vanout jarní větry, vypustili ta malá telata ven. No, to jedno tele, které vypustili ven z té velké katedrály, víte, ono na tom bylo tak mizerně, že sotva stálo na nohou. Vítr ho málem převrátil na zem. Ono vyšlo ven a nemělo celou zimu co jíst. A tak začalo okousávat plevel a nemělo ani moc síly, aby se udrželo na nohou. Není se tedy co divit, že *takoví* nevěří v Božské uzdravování; oni potřebují trochu vitamínů.

Dobrá, víte, když vypustili to druhé tele, tam z toho druhého chléva; bratře, ono bylo vykrmené a kulaťoučké. Vyrostlo na dobré vojtěšce a dostávalo spoustu vitamínů. A bylo vykrmené a kulaťoučké. Když na ně zadul ten vítr, ten silný prudký vítr, víte, sestupující dolů, ó, ono prostě povyskočilo, zadupalo a vyhodilo všemi čtyřmi a běhalo kolem dokola ohrady z celých svých sil.

A tamto malé ubohé vyhublé tele, z toho velkého a krásného chléva, vystrčilo hlavu dírou v oplocení a řeklo: „Tss, tss, tss, co za fanatismus.“ Prostě... Proč? Trpělo podvýživou.

²⁸ Tak to dnes vypadá s církví: podvýživa. Kristus zemřel za hříšníky, abyste mohli být svobodní. Opravdu. Zemřel, aby uzdravil nemocné. To není fanatismus.

Když tě někdy zasáhne Duch svatý, cítíš se být také tak trochu pokárán. Opravdu. Jistě. Dostáváš nejdřív bohaté vitamíny ze Slova Božího. To je ten nejlepší vitamín, o němž vím, Slovo Boží.

²⁹ No, Mojžíš hleděl na Beránka a řekl: „Vezměte beránka, každý z vás pro svůj dům a on nejdřív musí být vyhledán a potom prozkoumán.“

Teď poslouchejte, vy nově obrácení. Děkujeme Bohu za ty mnohé obrácené každého večera. A podívejte, to první, co vás potká, to jsou zkoušky. Jakmile přijдете ke Kristu, něco se vám přihodí. Každý syn, který přichází k Bohu, musí být nejdříve vyzkoušen, napravován, trochu šlehán, ale pokud... Stane se vám něco, co vás opravdu vyzkouší.

Dětská výchova, to je to. Věříte v biblickou výchovu dětí? Bible mluví o výchově dítěte skrze vychovatele, a tak dále, kteří ho vychovávají, usměrňují a dávají mu to, co mu patří.

³⁰ To je to, co se dnes děje: kazatelé dovolili svým shromážděním všechno. Ale oni potřebují trochu dětského výcviku. To je pravda. To je to, co se děje s dnešním světem, příčina, proč mají v tom přirozeném světě tolik dětské kriminality; my potřebujeme výchovu dětí. Myslím si, že v tom je spousta kriminality rodičů.

Můj tatínek, on opravdu věřil ve výchovu dětí. On měl rákosku, která visela nade dveřmi, a na stěně měl také řemen na broušení britvy. A věděli jsme, co to znamenalo. Je to škoda, že jsme od něčeho takového odešli, že ano? Ano.

Výchova dětí... potřebujeme kazatele, kteří budou kázat Slovo, kteří nám o něm řeknou pravdu. Řeknou nám, že se musíme znovuzrodit a přivedou nás na základě prolité krve k Ježíši Kristu, Synu Božímu, a představí nám všechny dobré věci, které Bůh pro nás má. A to je velký činitel. Tady to máme. To je to, z čeho získáte ty vitamíny. Ať je to ve stodole nebo na misi, ale hlavní na tom je, abychom byli prostě krmení.

³¹ Všimněte si. Ale teď, on musel být nejdříve prověřen a potom navečer zabit před staršími. A všimněte si, Bible tady mluví o vykoupení beránkem; ona o tom mluví v čísle jednotném: zabití beránka. Ale ve skutečnosti beránka zabila každá rodina. To všechno ale znázorňovalo jednoho Beránka. A v tom duchovním významu, každá z těch rodin, každý otec jako kněz svého vlastního domu — měli zabít beránka pro každý dům, aby mohli jíst jeho maso.

Ale to všechno znázorňovalo jednoho Beránka. A ve skutečnosti to znamená, že je mnoho misíí nebo mnoho církví, těl věřících, kteří všichni společně reprezentují jednoho Beránka. Všichni se krmíme tímtež Beránkem. Vidíte, co tím myslím?

Tady je jedna církev, tam je další a jedna je v Africe, jedna v Asii, ale všechno to pochází z toho stejného Beránka. Vykoupení přichází z toho samého Beránka. A my jsme krmeni tělem Ježíše Krista, který je Slovem. „Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. A to Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“

³² My Ho přijímáme ve formě Slova. A správný pastýř bude krmit své shromáždění Slovem, tím Beránkem. Budou Ho jíst bez vody, ne vařeného, budou Ho jíst pečeného s hořkými bylinami. Někdy to je tak trochu těžké, možná se musíte s několika věcmi rozloučit, ale nedělejte si starosti, to je všechno v pořádku. Přesto ho jezte. Připravujete se na cestu. Vidíte to?

Tedy, potom byla krev pomocí yzopu nanesená na nadpraží dveří. A teď se ti Izraelité nacházeli uvnitř. A už nezůstávalo nic, co by měli udělat, jenom vejít pod tu krev. To byl Boží plán vykoupení: pod krví, jednou byli pod krví, nacházeli se v bezpečí.

³³ Ó, přál bych si, abych to teď do vás dostal. Když se jednou ocitli pod krví, byli v bezpečí: Židům 10. kapitola: „Neboť jedinou obětí přivedl ty, kteří jsou posvěcováni, navždy k dokonalosti.“ To řekl Bůh. To je Jeho Slovo. Skrze oběť Jeho krve, obmytí...

Když člověk ve Starém zákoně provedl něco zlého, vzal beránka, položil ho na oltář, vložil své ruce na jeho hlavu, vyznal své hříchy a tomu *beránkovi* bylo podříznuto hrdlo.

A když ten malý tvor umíral, chvěl se a krvácel, ten hříšník si uvědomoval, že to měl být on, a že ten beránek zaujal jeho místo. Ale vracel se zpět s tou stejnou touhou. Jestli byl přistižen při spáchání cizoložství, při krádeži, lži, cokoliv udělal, vracel se se stejnou touhou, protože uvnitř této krevní buňky nebylo nic kromě zvířecího života.

Ono se narodilo skrze sex a nebyla v něm síla, aby to odstranila, byl to pouze stín.

Ale Kristus zemřel jednou a skrze zlomení Jeho krevní buňky, *pocházející* ne ze sexu — to byl sám Bůh. A když jednou vložíš své ruce na Jeho hlavu a vyznáváš své hříchy a pociťuješ ta *utrpení* Golgoty, kde On zemřel jako hříšník na tvém místě, pak už potom nebudeš mít vědomí hříchu.

Ten, který koná bohoslužbu, který je jednou očištěn Ježíšovou krví, už nemá touhu po hříchu. Není řečeno, že nezhrěšíš, ale nemáš žádnou touhu to dělat. Nemáš žádnou touhu hřešit. Všechno to odchází skrze obmytí krví Ježíše Krista, která nás očišťuje od veškeré nepravosti.

³⁴ Vidíte ten plán, jak nás chce Bůh vykoupit? Když jsme odešli z Edenu, tam v Edenské zahradě to byl krásný pár, ten milý malý miláček a její manžel. A potom kvůli pádu; Bůh nás prostě vede znovu zpět skrze vykoupení, aby nás vykoupil znovu rovnou k našemu počátečnímu původu.

Nejsme tam bráni zpět, abychom byli anděly. Vy všichni, kteří chodíte do těch restaurací a slyšíte ty staré chraplavé hrací automaty, nebo jak tomu říkáte, které vržou: „Čeká na mě anděl s hnědýma očima.“ To je nesmysl. Pokud odešla tvoje milovaná žena nebo někdo jiný; ona tam na tebe čeká jako lidská bytost, nesmrtelná.

Bůh učinil... On stvořil anděly, ale nás stvořil lidmi. On nás učinil lidmi. Nevykoupil nás zpět do andělského stavu; On nás vykoupil zpět do stavu, v němž jsme byli na počátku: jako lidské bytosti, které jedly, pily, které něco byly. Rozumíte tomu? Ó, co... právě cestou kříže jsme vedeni zpět domů.

³⁵ Potom ti Izraelité, když se tam jednou usadili, co kdyby začali hloubat: „No, já nejsem hoden. Co bych měl ještě udělat?“

Nemusíš dělat nic. Jediná věc je to, abys přišel pod prolitou krev. Tím je to vyřešeno. Jednou pod krví a nacházíš se v bezpečí.

A když by anděl smrti procházel zemí s mečem v ruce, ty bys nemusel být v nejistotě. Strach by znamenal pro Jahveho urážku. Pokud člověk, který se jednou nachází pod krví, pociťuje strach, že Bůh nedodrží své Slovo, je to pro Něj urážka. Říkáte: „Jahve, možná je to Tvé Slovo, ale nevím, jestli to je v pořádku nebo ne.“

Ó, styď se. Proč, jednou pod krví... On řekl: „Já jsem Pán, který tě uzdravuje.“ Já tomu věřím a tím to hasne. Neurážejte Ho.

On řekl: „Kdo přichází ke mně, toho nevyženu ven.“ Já tomu věřím. Jednou přicházíš pod krev, chop se Jeho Slova ohledně všeho, co On říká.

³⁶ A každý věřící... Tady to je, vezmi to. Každý muž a žena, kteří byli jednou uvedeni pod Kristovu krev, všechen strach z odsouzení je ten tam. Potom budou věřit každému slovu, které Bůh zapsal v Bibli, že je pravda. On neřekne: „Tohle není inspirováno a tamto není inspirováno,“ ale bude věřit každému slovu z toho. Amen.

Přijď k tomu pramenu naplněnému krví vytékající z Emanuelových žil. Ó, jak nádherného Spasitele máme. Jaký plán vykoupení nám byl udělen samotným Jahvem. On pro nás rozvinul ten koberec, abychom po něm mohli přijít domů.

³⁷ Všimněte si, Job, tam v minulosti, rád o něm přemýšlím; on žil tam v těch dávných dobách, dokonce ještě předtím než to všechno bylo ustanoveno... pouze v Edenu. Mám Joba rád. Rád ho poslouchám, když mluví. On je významným mužem, knížetem východu. On odešel na východ; a všechna ta mladá knížata se před ním klaněla, a on byl velkým mužem. Miloval Hospodina; bál se Hospodina.

Jednoho dne satan přišel před Boha, před Boží syny a řekl... Bůh řekl: „Všiml sis mého služebníka Joba, toho spravedlivého muže, dokonalého; na zemi mu není nikdo podobný?“

Řekl: „Ó, jistě. Dáváš mu všechno, co chce a ohradil jsi ho a všechno možné,“ řekl, „není divu.“ Řekl: „Jistě, on Ti bude sloužit; vydělává spoustu peněz, má hodně dobytek, má v životě všechno.“ Řekl: „Jistě, každý Ti takhle bude sloužit.“ Pověděl: „Jestli mi ho vydáš do rukou, způsobím, že Ti bude zlořečit do očí.“

Bůh řekl: „Tomu nevěřím.“

Amen. Já... Mohl by mít dnes večer k tobě a ke mně takovou důvěru? Vidíte?

³⁸ „Tomu nevěřím.“ Pověděl: „Je ve tvých rukou, ale nesahej mu na život.“

A tak on sestoupil, satan, ve vichřici, zničil všechny jeho stodoly a spálil jeho dobytek a koně a všechno ostatní. A Job, jako dobrý člověk, který věřil Bohu, jediný způsob, jaký měl, jak přicházet k Bohu, byl skrze ohnivě oběti, skrze beránkovu prolitou krev.

A tak teď, on měl několik synů a dcer. A když viděl, že jeho synové

a dcery... On teď nevěděl — on, jako člověk, který si mohl dovolit jim koupit věci, takové, které by si mladí lidé přáli, ale nevěděl, jestli nezhrěšili; ale řekl: „Možná, že zhrěšili. Pak přinesu za ně oběť, protože to je jediná věc, o které vím, že ji mám dělat — přinést před Boha prolitou krev beránka.“

³⁹ Ó, kdybychom měli dnes večer víc otců a matek, kteří se tolik zajímají o své děti, kteří by každý večer přinesli k trůnu milosti prolitou Beránkovu krev za své dítě, neměli bychom mezi mladými lidmi tolik toho řádění, jaké máme. A tak on řekl: „Možná, že zhrěšili. Nevím, jestli ano, ale abych měl jistotu...“

Matky, víte, je to dnes hanba, i vy otcové, jak jsme lhostejní k dětem a k té malé mládeži. Necháte děti jít ven a necháte je prostě dělat, co se jim líbí — necháte je celou noc někde běhat, a tak dále, a když přijdou, zdá se, že vás to vůbec nezajímá. Dovolujete, aby vaše dívky chodily ven s chlapci, kteří kouří a pijí a chodí do herny a aby celou noc protancovaly a potom se vrátily. A pak říkáte, že jste křesťané a dovolujete takové věci? To není správné. Měli bychom je vést k Pánu.

⁴⁰ Měli byste na ni čekat, až se vrátí domů, pak byste ji měli obejmout a říci: „No, miláčku, pojď sem. Klekněme a pomodleme se. Maminka neví, kde jsi byla, ale doufá, že jsi byla dnes večer slušná; ale možná jsi nebyla, přinesme Bohu oběť díkuvzdání a vzdejme mu díky.“

Řeknu vám, oni by dnes měli jiné děti, kdyby to tak dělali a kdybychom měli více takových otců jak Job, vidíte. Tento problém je v tom, že dnešní matky jdou na taková místa se svými dcerami. A někteří z nich jsou současně členy církví. Je to prostě trochu tvrdé, ale víte, to je to, co vám udělá dobře. Když se to stává trochu silné a pichlavé, víte, je to pro vás dobré.

⁴¹ Tak tedy, potom Job řekl: „No, abych ohledně toho měl jistotu, přinesu zápalnou oběť z beránka za každé z mých dětí, pro případ, že by zhrěšily... To je jediný způsob, jak je můžu přinášet, na základě prolité krve. To je jediný Boží plán vykoupení, skrze beránka, a tak ho budu obětovat.“

A všimli jste si, že když spadly ty ohně a spálily všechno, co měl; všechny jeho děti byly zabity... dokážu si představit, jak Job uvažoval: „Ó, jsem tak rád, protože jsem za ně přinášel oběti, protože jsem je předkládal před Boha skrze beránkovu prolitou krev, skrze Bohem připravenou cestu vykoupení pro mé děti.“

⁴² Všimněte si, co se stalo dál. Osypal se vředy a seděl tam na

hromadě popela a škrábal se střepelem z hliněné nádoby nebo něčím takovým. Jeho manželka přišla ke dveřím; všichni jeho přátelé ho opustili. Přišli tam tři členové církve a otočili se k němu na sedm dnů zády; ani na něj nepromluvili. Obviňovali ho, že je tajný hříšník (To není moc pěkná útěcha od církve, že ano?), tajný hříšník.

Ale Job... Poslyšte, Job ve svém srdci věděl, že není tajný hříšník. Vyznával své hříchy na základě prolité krve a věděl, že Bůh byl zavázán se s ním na tomto základě setkat. Amen. Jediné zadostiučinění za hřích byla beránková prolitá krev, skrze niž Bůh zaslíbil vykoupení jako stín, a které bude platit až do Kristova příchodu. A Job se setkal s Bohem na tomto základě. On nebyl tajný hříšník, neměl žádný hřích, protože obětoval oběť, kterou Bůh požadoval.

⁴³ A tak jeho manželka, která byla tak trochu lhostejná, přišla a řekla: „Jobe,“ řekla, „vypadáš tak zuboženě, proč prostě nezlořečíš Bohu a nezemřeš?“

On řekl: „Mluvíš jako nějaká hloupá žena.“ Řekl: „Pán dal, Pán vzal, ať je požehnáno jméno Páně. Nic jsme na tento svět nepřinesli a určitě také nic neodneseme: Pán dal, Pán vzal, ať je požehnáno jméno Páně.“

Seděl přímo na hromadě popela — upřímný muž, který měl víru v Boží Slovo, a Slovo Boží mu předkládalo cestu návratu domů skrze prolitou krev Beránka; ten koberec, ta rohož na přivítání u dveří — to je prolitá krev. Amen. Ano prosím, hříšníci. Přivítání k návratu zpět domů, k nesmrtelnému životu, vede skrze prolitou krev nevinného Božího Syna, ležící - v předobrazu - přede dveřmi.

⁴⁴ Job věděl, že udělal vše, co mohl. No asi... Možná se pokoušeli (někteří teologové), snažili se říct: „No, Jobe, jaká síla je v té beránkové krvi, kterou obětuješ?“

Job řekl: „To je podle Slova. On to požaduje.“ A on věděl, že byl nevinný. A tak z východu přišel nějaký mladý kníže, který se jmenoval Elihu, jinými slovy to byl Boží projev předzvědění Pána Ježíše, samého Boha: El, znamená „Bůh“, Eli-hu.

A on začal Joba napravovat. Řekl: „Pohleď, Jobe,“ řekl, „já tě neobviňuji z toho, že jsi tajný hříšník, ale ty jsi obvinil Boha, že udělal špatnou věc.“

A tak Job řekl: „No, podívej, já jsem pozoroval tyto stromy; když umrou, znovu ožijí. Když spadne do země semeno z květiny, ona znovu ožije, ale člověk se položí; ano, vypustí ducha; přicházejí jeho synové,

aby truchlili, a on to už nevnímá. On už nepovstane. On tam leží.“ Řekl: „Ó, kéž bys mě ukryl v hrobě...“ V úzkosti se tomu upřímnému člověku dostávalo trochu dětské výchovy.

⁴⁵ Je to možná to, co se dnes večer děje některým z nás. Víím, že mně to hodně pomohlo. A prospěje to k dobru nám všem, když se nám dostane trochu takové výchovy.

On řekl: „Vím, že jsem nezhřešil. Osobně jsem ty oběti přinášel; položil jsem tam tu oběť prostě podle Božího Slova. A já věřím, že Bůh ji přijal. Nejsm hříšník.“

On mu odpověděl: „To je pravda, Jobe.“ Řekl: „Ty pozoruješ ty květiny, jak ony umírají, jak se kladou do země, a když přichází jaro, znovu vzcházejí. Ale když se položí člověk, on už nevstává.“ Řekl: „Jobe,“ (teď takovým způsobem, aby to pochopily i děti), řekl, „květina nikdy nezhřešila. Ale člověk zhřešil; a ty teď jednáš pouze ‚pod stínem‘. Ale přichází čas, kdy přijde Ten, kdo je hoden, kdo se může postavit v té trhlíně a položit svou ruku na hříšného člověka a svatého Boha a překlenout tu cestu.“

⁴⁶ Pak Job uviděl, jaký měl význam ten beránek. On se otřepal, postavil se, a protože byl prorokem, sestoupil na něj Duch a on řekl: „Vím, že můj Vykupitel žije.“ Ó, tady to máte. Očima víry, čtyři tisíce let dopředu řekl: „Vidím to, co ty máš na mysli, Toho spravedlivého tam, který byl zaslíben v Edenu. Já víím, že můj Vykupitel žije a v posledních dnech se postaví na zemi: a i kdyby mou kůži zvrtili červi, jako v případě té květiny, přesto v mém těle uvidím Boha.“ Amen. Proč? „Přišel jsem na cestě vykoupení. Přišel jsem obětujíc prolitou krev, která znázorňuje Jeho krev. To je předobraz; to je beránek.“

Ale tam, v té dávné minulosti, mu Duch svatý zjevil, že ještě předtím, než svět měl svůj počátek, že si Bůh vybral svého bezúhonného a neposkrvněného Beránka, aby sňal hříchy světa. A v Jeho předzvěděni toho, on Ho viděl zabitého, dříve než byl vůbec položen základ tohoto světa. Job o tom obdržel vidění. Nezáleží na tom, co o tom teď řekneš, on tomu věřil. A když tomu uvěřil, zablýskalo se a ozval se hrom.

Co to bylo? Boží muž vešel opět v Ducha, a tak někde musí něco trochu zarachotit. To je pravda. On vešel znovu do harmonie s Bohem. On řekl: „Ó, aj, tady to je.“

⁴⁷ A všimněte si, Bůh mu všechno znovu vrátil, vrátil mu zdraví. Proč? Vy křesťané, zde dnes večer, kteří jste nemocní. Můžete být

nemocní; to může být v pořádku. Bůh vás může kvůli něčemu vychovávat. Ale pamatujte, hleďte na cestu vykoupení. Kristus je vaším Vykupitelem z nemocí. Jen se dále držte Jeho neměnné ruky.

Podívejte se, co udělal předevcírem večer. Podívejte se, co udělal ještě jeden večer předtím. Podívejte se na to, co udělal včera večer. A co udělá dnes večer? To ví jenom Bůh. Všechno je to ponecháno na vás, na tom, jak k tomu přistoupíte. Jestli přijдете a řeknete: „Zkusím to, a uvidím, jestli mi to trochu pomůže,“ pak jste na omylu. Musíte především přijít rozumně, poctivě, Boží připravenou cestou přístupu k Němu. A to je skrze prolitou krev Pána Ježíše Krista, s uvědoměním, že to znamená vykoupení. Bůh otevřel cestu vykoupení, ne skrze tvé myšlenky; ne skrze to, co říká tvé srdce nebo co říká tvůj rozum.

⁴⁸ Všimněte si. Ó, to pro mě zní velice pěkně. Když Job vešel v Ducha a začaly se míhat blesky, Bůh mu vrátil... Jestli měl pět tisíc ovcí, Bůh mu dal zpět deset tisíc ovcí. Jestli měl dvacet tisíc koz, vrátil mu čtyřicet tisíc koz. A jestli měl deset tisíc velbloudů, vrátil mu zpět dvacet tisíc velbloudů.

Ale teď si všimněte, máme zde překrásný obraz, Bůh Jobovi vrátil těch sedm dětí. Nedal mu vůbec dvakrát tolik; dal mu prostě stejný počet, jeho sedm synů a dcer, myslím si, že jich bylo tolik. Vrátil mu těch sedm synů a dcer. Vůbec to nezdvójnásobil, vůbec mu k tomu nepřidal, ale vrátil mu je.

Přemýšleli jste někdy o tom, kde byly? Ony byly ve Slávě, čekaly na něj. Vidíte to? Protože on byl otcem, který věřil v Boha a obětoval za něj modlitby, a tak dále, a na základě prolité krve; a Bůh je spasil. Byly spaseny, protože měly věrného otce a očekávaly na něj, na druhé straně toho stínu, tam na druhé straně. To potřebujeme. Očekávání na té druhé straně, protože ony mohou přijít skrze tu prolitou krev, tím chodníkem, přes tu rohož na přivítání, vrátit se znovu domů, přijít k Bohu.

⁴⁹ Zákony vykoupení, krásný předobraz, a co s Rút a Noemi. Kniha Rút, někteří lidé si myslí... Možná se tím budeme na chvíli zabývat. Rút... nebo Noemi, ona žila v Betlémě v Judsku. Její muž byl Elimelech. Měla dva syny. A nastalo období sucha, a tak ona odešla a šla do Moábské země, jelikož slyšela, že tam je obilí. Je to tu velice nádherný obraz. Rozviňme ho na okamžik a nahlédneme do něj, dřív než skončíme.

A když odcházela, možná si ani neuvědomovala; byla to spravedlivá

žena, spravedlivý muž, oni odcházeli, aniž by si uvědomili, co dělají. Víte, mnohokrát musíme jít takovou cestou, jak se cítíme být vedeni, bez ohledu na to, jaký to přinese výsledek. To je pravda.

⁵⁰ Už jste si někdy všimli, že když krávy vezly cestou truhlu smlouvy, telata zůstala vzadu a brečela za svou maminkou, ale krávy šly cestou, bučely, nebrečely. Bučení není brečení. Bučení, to je zpěv. Ty staré krávy to táhly, i když šly ke skále, kde měly být ukřižovány; šly cestou se zpěvem: „Přicházím, Pane, přicházím teď k Tobě,“ když šly, bučely. Tímto způsobem přicházíte i vy. Ať je to ukřižování, ať je to cokoliv, sebezapření, přesto jděte. Duch Boží je táhl tam dolů... Tady to je.

A tak Noemi odešla do jiné země, do Moábu, a tam se její synové oženili se dvěma moábskými ženami. Po nějaké době přišla o Elimelecha, svého muže, ti dva chlapci také zemřeli, a Noemi zůstala sama se svými dvěma snachami.

A tak ona je vzala, políbila je a řekla: „Vracím se zpět do své vlasti,“ protože slyšela, že Bůh dal znovu v její vlasti obilí. A tak se po deseti letech vracela zpět. Ztratila celý svůj majetek a vše ostatní. Ztratila svého muže, ztratila své dva syny a teď se vracela zpět. Políbila své snachy, jedna se jmenovala Orfa a ta druhá se jmenovala Rút. A řekla: „No, vraťte se obě do domu své matky, a ať vám Bůh dá pokoj v domě vaší matky,“ řekla, „za vaši úctu k zemřelým.“

⁵¹ A tak Orfa svou tchýni políbila a vrátila se. A teď Rút, ta moábská žena, byla nádherným předobrazem Pohanské nevěsty. Toto může trochu ranit, troška teologie, ale Noemi byla předobrazem Židovské církve, té ortodoxní Židovské církve, která přišla o své jmění a Rút je předobrazem Pohanské ženy, předobrazem Krista, který si bere Pohanskou církev.

A tak ona, když byla na cestě (Protože Rút se nevrátila.), řekla: „Podívej, jsem stará, a i kdybych ještě měla syny, ty bys na ně nečekala. Vrať se domů a vdej se a zaříd se.“

A ona řekla: „Ne, já se nevrátím. Já...“

Ona řekla: „Vrať se ke svým bohům a do své země.“

Ona řekla: „Půjdu, kam půjdeš ty. Dovolím, aby tvůj lid byl mým lidem. Ať tvůj Bůh je mým Bohem. Kde ty budeš bydlet, budu bydlet i já. Kde zemřeš, zemřu i já. Kde ty budeš pochována, i já budu pochována.“ Pohanská církev na počátku, když uviděla Boží zaslíbení,

prohlásila, že se vzdává všeho, aby mohla následovat Boha Jahve. Vidíte to?

⁵² A tak, když viděla její neodbytnost, obrátila se a šla zpět do své země. A když přišla do Betléma v Judsku, když vešla *do města*, lidé z Betléma říkali: „To je Noemi.“

Ona řekla: „Neříkejte mi Noemi, (což znamená příjemná).“ Řekla: „Říkejte mi Mara (což znamená hořká), protože Pán se mnou takto jednal.“

No, teď před sebou máme tu nádhernou část; že když se vrátila jako předobraz Židovské církve, když se vrátila, přivedla s sebou Rút a přišla (Poslouchejte; pochopte to.), přišla v období *žně* ječmene, právě v čase mlácení zrna. A to je přesně způsob, jak se dnes vrací církev, právě začíná období *žně* ječmene. Ona viděla tu sezónu předtím. Ale toto byla nová sezóna po dlouhém období sucha: Předobraz Pohanské... nebo Židovské církve.

⁵³ Na počátku, když přišly Letnice, přišly na Židy. A Židovská církev zemřela a začala Pohanská církev. A pak všechna znamení a všechny zázraky ustaly.

No, všimněte si, to byl raný déšť. A pak církev, ta Židovská církev se vrací právě v období pozdního deště, když Duch svatý začíná být znovu vyléván, Židé se teď vracejí v tisících zpět do Palestiny. Ó, přál bych si, abychom... To by bylo kázání samo o sobě. Čas mi nedovoluje, abych se už déle zdržoval. Musím pospíchat. Sledujte, kázání samo o sobě, o návratu Židů, kteří s sebou přivádějí pohany.

A když tam přišly, byla to sezóna ječmene; zrovna probíhalo velké mlácení. A ony měly blízkého příbuzného, který se jmenoval Bóz. A Rút šla, aby sbírala klasy na poli a byla nasměrována na Bózovo pole, který byl příbuzným. A když šla paběrkovat, což je předobraz Pohanské církve, která bere Bibli Starého zákona, aby se učila od Boha, jako pohanka, teď se přichází učit od Boha.

⁵⁴ A když na poli sbírala klasy - nasměrována Duchem svatým, aby šla na to pole paběrkovat - potom tam přišel Bóz. Bóz znázorňoval Krista, protože byl pánem *žně*. On byl nad celou žní. A všimněte si, jakmile se rozhlédl po poli a uviděl tu pohanskou dívku, zamiloval se do ní. Proč? Ona paběrkovala za ženci.

A právě to by měla dělat církev: Zvednout něco malého tady a něco malého tam, *prostě* paběrkovat. Něco přechíst tady a sledovat, co udělal

Job a co udělali ti další, a jak byla připravena ta cesta vykoupení, vzít tu trošku, kterou nasbírala za tou Židovskou církví. Vidíte, co tím myslím? To zrno, které sklízeli, znázorňovalo život, nesmrtelný život, věčný život pro nás pocházející ze Slova. Slovo Boží: „Nejen chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.“

⁵⁵ A zde ona paběrkovala vzadu, sbírala ty malé klasy. A pán žně se do ní zamiloval, i když byla cizinka. Jaký obraz. Ó, já to prostě miluji. A pak se zeptal: „Cí je ta dívka?“

A oni začali mluvit a řekli: „To je ta moabitka, která přišla s Noemi.“

A on k ní přistoupil a pokojně k ní promluvil. A řekl: „Neodcházej z tohoto pole.“ Bože, buď milostiv. Zůstaň na tomto místě. Nebud' zmítán každým větrem nauky; zůstaň ve Slově.

⁵⁶ A všechny takové věci, které přicházejí, jako malé talíře... létající talíře, které přilétávají do církve a nějací malí pidimužáci se procházejí a zkoušejí moc Boží, a celý tento fanatismus. Zůstaňte ve Slově. On řekl: „Zůstaň rovnou tady.“ Nedej sebou zmítat sem a tam. Zůstaň přesně ve Slově; věř Slovu. Dobře.

A pak popošel dál a přikázal... a řekl: „Když budeš unavená, přijď sem a napij se ze džbánu.“

To se mi líbí, a vám? Pak řekl... pak přikázal mládencům, kteří pracovali se srpy, řekl jim: „Nechte ji paběrkovat, kdekoliv bude chtít. A každý z vás ať kvůli tomu někdy upustí nějakou tu hrst.“ To se mi líbí. „Prostě malou hrst kvůli...“ Takové malé starodávné probuzení, které trochu rozčeří vodu. „Trochu kvůli tomu upustěte.“ Nechtěli byste najít ty malé hrsti někde podél cesty?

Ó, Boží zaslíbení, to s vámi tak trochu škubne, to vám přidá trochu toho života pocházejícího z toho Božího pole. Pán žně to přikázal.

⁵⁷ Všimněte si. Tam na konci sezóny, když si vzala svou pšenici a tak dále, na konci sezóny, ona se tam potom v ten večer vrátila. A zde máme překrásný předobraz přicházející Pohanské církve, myslím té pravé Pohanské církve. Když ona tam té noci přišla a našla Bóze ležícího na hromadě pšenice... Co to znamená? „V Něm přebývá veškerá plnost Božství a Boží moc.“ Ležel na celé hromadě toho, co bylo sklizeno. A ona postoupila vpřed a úplně se tomu vydala tím, že se položila u jeho nohou.

Pohanská církev, ta opravdová věrná církev Boží se vystavila na

veřejné pronásledování tím, že vzala Boha za Jeho Slovo, a řekla: „Věřím Božskému uzdravování a moci zmrtvýchvstání. Věřím, že Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i na věky.“ Když všechny tyto staré, studené, formální márnice říkají: „Dny zázraků pominuly,“ my se vystavujeme a ležíme u Jeho nohou. Haleluja!

⁵⁸ A právě v té nejtemnější hodině, o půlnoci, se on probudil, rozhlédl se kolem sebe a uviděl Rút, tu cnostnou ženu, která se nestyděla za Evangelium, jak leží u jeho nohou. On natáhl ruku a vzal svůj plášť a roztáhl ho nad ní (víte, co myslím, že ano? Duch svatý... Roztáhl Ducha svatého, tak jak to bylo, to byl předobraz Krista nad ní) a poslal ji na to místo a řekl: „Počkej na chvíli. Musím vykonat jistý zákon. Existuje zákon o vykoupení země a já jsem tvůj blízký příbuzný. A vím, že jsi cnostná žena.“ Bůh zná tvé srdce, že ano? On řekl: „Až nastane ráno, půjdu tam a uvidím, jestli budu schopen vykonat tu povinnost příbuzného.“

⁵⁹ A teď, tady je velký obraz. Zaprvé: vykupitele, někoho, kdo může vykoupit ztracený majetek v Izraeli. (Vy kazatelé to znáte.) Ten muž musel být v první řadě příbuzný. Musel být blízký příbuzný, ne nějaký vzdálený, ale blízký příbuzný.

A jak se jen Bůh mohl stát blízkým příbuzným? Když se sám Bůh stal tělem a přebýval mezi námi, stal se příbuzným lidské rase. To je pravda. To je jediný způsob, jak se to mohlo stát. Když se Bůh tady mezi námi stal tělem. Stal se příbuzným, ne andělům, ale lidským bytostem. On nikdy nepřišel ve formě anděla, ale ponížil se a svlékl se z veškeré nebeské slávy a sestoupil a stal se lidským příbuzným proto, aby vyplnil zákon příbuzného vykupitele.

Ó, jak drahocenná láska, jakou měl Otec vůči Adamově padlé rase. Dal jí svého jediného Syna, aby trpěl a vykoupil nás svou milostí. Tady Ho máme, blízkého příbuzného, Boha, který se stal tělem a přebýval mezi námi, stal se příbuzným lidským bytostem, příbuzným.

⁶⁰ To další, čím musel být, on musel být finančně schopný, aby to udělal. A kdo by na tom byl finančně lépe? Jaký druh dluhu by mohl být zaplacen? Když Bůh vlastní celý existující vesmír a všechnen prostor a celý čas a všechno ostatní, On byl finančně schopen. Haleluja! Ale když byl ve formě Ducha, nemohl to udělat, protože byl Duchem a člověk byl lidskou bytostí. A ten Duch se stal tělem a přebýval mezi námi, aby se stal naším příbuzným kvůli tomu, aby nás vykoupil. Vidíte to? Všimněte si...

Tady je to dnes večer roztáhnuto na vaše přivítání. Když se Bůh sám obnažil, vyšel z toho paláce ze slonoviny, přijal na sebe formu hříšného těla, aby se sám pokořil, aby sestoupil dolů, aby se stal příbuzným tomu nejchudšímu žebrákovi, který dnes na světě žije; aby se stal jeho příbuzným, sám Jahve se stává příbuzným žebráka.

„Lišky mají doupata a ptáci mají hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.“ Narozený ve stáji, ovinutý pytlou, přesto sám Kníže Slávy, světlo z výsosti. Pokořující se, sestupující dolů, ponižující se, přicházející dolů, aby byl učiněn příbuzným hříšníka! Pomyslete na to, lidé. Jak byste mohli odmítnout tuto jedinečnou lásku.

61 A čím byla? Když se Bůh stal hříšníkem, vzal naše hříchy... Ježíš se stal mnou, abych se já mohl stát Jím. Nevinný Boží Beránek, který nepoznal hřích, se stal hříšníkem, abych se já mohl stát adoptovaným synem Božím. Amen.

To je obraz pravého vykoupení: Jak On sestoupil, Ten, který byl hoden, jak se oloupil, bez domova, bez místa, kam by mohl jít, pokořil se, sestoupil do hříšného těla a vzal ho na sebe, ne povahu andělů, ne povahu Boha; vzal na sebe povahu člověka, aby mohl kráčet s člověkem, jíst s člověkem, spát s člověkem a umřít za člověka. Tady to máte. Celý plán od počátku, ten neposkrvnený Boží Beránek, tady je, Chléb života zde na zemi.

Tedy, další věc, která musela být splněna, byla, že příbuzný vykupitel musel být opravdu v blízkém příbuzenském vztahu k dotyčné osobě, aby ji vykoupil. A další věc musela být, že musel být hoden, aby ji vykoupil: musela to být spravedlivá dobrá osoba. Jen nějaký psanec to nemohl udělat. A kdo mohl být více hoden, než sám Jahve, který se stal tělem?

62 Ta další věc, kterou musel vykonat, bylo vydat veřejné svědectví, že to udělal. A tak Bóz příští ráno běžel k bráně a čekal. A když se začali shromažďovat starší, řekl: „Prosím o chvíli strpení.“ A oni shromáždili všechny starší města vně za bránu. Ó, Bože, smiluj se. Poslouchejte. Veřejné svědectví nemohlo být učiněno ve městě. To se muselo stát za bránou a muselo být dosvědčeno před staršími.

A on přivolal starší a řekl: „Dnes jsem vykoupil Noemi a jestli je tu někdo z těch...“ A byl tam jeden muž, ale on to nemohl vykoupit; byl také příbuzným, ale nemohl to vykoupit. A tak to všechno připadlo Bózovi.

On řekl: „Vykoupil jsem Noemi a jmění našeho bratra; všechno to

převozu.“

A nikdo jiný... Oni řekli: „Dobře, dnes jsme toho svědky“ (každý), „že tys to vykoupil.“ A on sundal botu a podal ji svému sousedovi na znamení... Jako znamení, že on všechno vykoupil. Sláva Bohu. On vykoupil všechno, co ona ztratila. Když to udělal, dostal také Rút za svou nevěstu.

⁶³ A když Izrael zhřešil, když člověk zhřešil a odpadl od Boha, přišel sem Kristus jako krvácející oběť, ten stejný Beránek od založení světa, jenž byl znázorňován v tom stínu.

A když přišlo světlo z výsosti, sám Jahve v těle vyšel ven za městskou bránu a byl vyzvednut mezi nebe a zem, aby Jeho krvácející tělo poukázalo na to, že: „On byl raněn za naše přestoupení, potřen za naše nepravosti, kázeň našeho pokoje byla na Něm a Jeho ranami jsme byli uzdraveni.“

Bůh ukázal, že vykoupil padlou Adamovu rasu. Existuje vykoupení. To je Ten, kterého Job viděl tam v minulosti. Řekl: „Vím, že můj Vykupitel žije, a v posledním dnu tady bude krváčet a umírat na mém místě.“

„A i kdyby mou kůži zvrtili červi, přesto ve svém těle uvidím Boha. Já sám Ho uvidím; mé oči Ho uvidí, a ne někdo jiný.“

⁶⁴ To je nádherné, že? Ó, Jeho přítomnost je tady, to znamení. On umřel, aby způsobil, aby ten muž, který stojí tam vzadu, který právě prodělal operaci nosu, aby se uzdravil. Bůh ti žehnej, bratře. Věříš, že On to udělal? Určitě to udělal.

On udělal tutéž věc pro muže, který tam sedí vedle tebe s artritidou, aby se uzdravil. Amen.

On udělal stejnou věc pro ženu, která sedí vedle něho, aby byla uzdravena z potíží se žaludkem. To je pravda. On to udělal. Dobře.

On umřel, aby mohl dát tam té další hluché ženě sluch, aby mě mohla teď slyšet. Dobře. Teď mě slyšíš, že? Jistě, On kvůli tomu zemřel.

On zemřel, aby tu chudokrevnost, tam vzadu, přivedl na správnou míru. Věříte tomu, pane? Bůh vám žehnej.

Ta žena, která sedí tam vzadu a myslí na svou přítelkyni, která je v Madisonu, v Indianě, v ústavu pro choromyslné, On dal osvobození a smrt, aby ji mohl vykoupit zpět do zdravého stavu.

⁶⁵ Kdo to je? Jahve Bůh; On je Vykupitel. Haleluja! On je teď v této

budově a potvrzuje své Slovo. On žije a kraluje. On je Božím Vykupitelem; je mým příbuzným. Stal se mým bratrem. Je mým Bohem; je mým Spasitelem; je mým přicházejícím Králem; je mým Lékařem. On je mým Otcem; On je mou Matkou: On je vším, co na tomto světě mám, nebo v tom budoucím světě.

Jak málo si zástupci tohoto sdružení vůbec vzpomenou, když přemýšlí o vykoupení; to se dokonce týká času od samotného počátku, oni to rozpoznají. A když my všichni, ta skupina s palmami v rukou, která přistupuje umytá v Beránkově krvi, s palmami v rukou a v bílých rouchách a zaujímáme naše pozice na trůnu Syna Davidova (Haleluja!), budeme mu stále zpívat písně vykoupení [nesrozumitelná slova]. Haleluja! Ó, určitě budeme.

⁶⁶ Vidím tam Adama a Evu, ty první snoubence tam v Edenské zahradě. Vidím tam Adama, když objímá svou milovanou, aby s ní odešel, protože Bůh je odsoudil. A tak odchází a drží svou milovanou v objetí. Adam nebyl sveden; on nemusel odejít. Ale on odešel, protože miloval svou ženu. On odcházel s oběma očima otevřenýma dokořán. Bez ohledu na to, jestli měla jít skrze muka, on šel s ní.

Když Bůh pohleděl dolů a viděl tu lásku lidské bytosti, bylo to tak velké, že to sám nemohl vydržet. To je pravda. On řekl: „Já přijdu a půjdu také.“ A řekl: „Položím nepřátelství mezi její semeno a semeno hada.“

Poslouchejte pozorně. Čtyři tisíce let později, tam ve městě Jeruzalémě (změňme teď naši scénu a podívejme se), jde tam ulicí Jeruzaléma, bum, bum, bum. Tam z Damašské brány vychází malý muž a jde směrem na Golgotu; s trnovou korunou na hlavě a s křížem na rameni. Podívej, po celých Jeho zádech jsou červené skvrny. Co to je?

⁶⁷ Pohledte tam dozadu, když Adam vycházel se svou milovanou, on vycházel pod odsouzením se stínem vykoupení, který se někde nacházel, protože po nich stékala krev. Někde existoval stín; on to věděl. Slyším, jak *někdo* jde [bratr Branham to znázorňuje tleskáním]. Co to je? To je stará krvavá jehněčí kůže, která naráží do jeho nohou a mluví o určitém čase. „Je země tam za řekou, která se jmenuje šťastná navěky, a my se na ten břeh dostaneme jen určitým stupněm víry...“ Věděl, že jednoho dne, se znovu vrátí zpět do Edenu.

A když Ho teď vidím, jak tam jde, Ten druhý Adam, jak vystupuje na ten kopec a na Jeho zádech jsou ty malé skvrny. Když jde dál, stávají se větší a větší a větší. Co to je? Po nějaké době se slévají do jedné velké

skvrny. A znovu slyším údery. Co to je? Tam jde Ten druhý Adam, nikdo menší než sám Jahve, který sestoupil a stal se tělem. Na co? Aby šel dokonce se svou milovanou i do pekla, aby ji vykoupil zpět Tomu, který...?... Kristus vykoupit svou nevěstu. Haleluja!

On to viděl už tam v Adamovi. A On sestoupil a byl učiněn tělem, naším příbuzným, aby si sám mohl vzít lidskou rasu za ženu. Tady je — jde tam na Golgotu.

68 A když vystupuje na ten pahorek, a Jeho ubohé malé rameno je odřeno, ta stará včela smrti kolem něj bzučí: „Nepotrvá dlouho a dostanu Ho.“

A bzučí kolem dokola a dokola a za chvíli Ho bodla. Ale, příteli, víš, že pokud včela někoho bodne hluboko, pak už bodat nemůže. Ona si to žihadlo vytrhne. A už žádné žihadlo nemá. A říkám vám, že z toho důvodu se stal Bůh tělem tady na zemi, proto aby zadržel to žihadlo smrti. A teď už smrt žihadlo nemá. Ta včela může létat a bzučet, ale nemůže bodnout. „Ó, smrti, kde je tvůj osten? Hrobe, kde je tvé vítězství?“

Ale Kristus, ten příbuzný Vykupitel udělal cestu úniku pro každého věřícího, který je dnes na této zemi. Ten čmelák může bzučet; ta včela může bzučet; ta včela se tě může snažit vylekat. Ale já mohu poukázat tam na Golgotu, kde sám Bůh byl učiněn tělem, a když zadržel žihadlo smrti a zaujal moje místo jako hříšníka, zaplatil tu cenu. A rozvinul pro mne tu rohož na přivítání, abych se vrátil domů. „Kdo chce, ať přijde a pije z pramenů vod života zadarmo. Toho, kdo přijde, jistě nevyženu ven.“

69 Ó, není divu, že Pavel mohl říci, když uslyšel tam ten zvuk sekery, kterou ostrili... Když jsem před několika dny stál v jeho cele, kde mu sfali hlavu — a oni přinášeli tu sekeru — ta stará včela kolem něj bzučela, řekla: „Teď jsem tě dostala.“

On řekl: „Smrti, kde je tvůj osten?“ On zůstal tam na Golgotě. „Hrobe, kde je tvé vítězství? Díky Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista.“

„Bůh tak miloval svět, že dal svého...“, tak miloval... Adam tak miloval Evu, že vyšel s ní. Kristus tak miloval církev, že šel s ní. „Bůh tak miloval svět...“ Adam šel s Evou, a ona se dopustila špatnosti. Ona nebyla v pořádku. On věděl, že se dopustila špatnosti, on byl nevinný, ale ona byla vinná.

Ale Adam řekl: „Půjdu s ní.“

A Kristus pohleděl na církev a věděl, že není v pořádku, a přesto Kristus šel s námi, aby tam zaujal naše místo jako hříšník, aby za nás zemřel, aby za nás to žihadlo smrti vzal. Hříšníku, jak bys mohl odmítnout takovou nesmírnou lásku?

⁷⁰ Není divu, že Job řekl: „Já vím, že můj Vykupitel žije a v poslední den se postaví na zemi. A i když mé tělo zvrtají červi, přece jen v těle uvidím Boha. Já sám Ho uvidím; mé oči Ho uvidí a ne někdo jiný.“

Veříte tomu dnes večer? Náš čas uplynul. Ó, jak Duch svatý působí na mé srdce. Nemohu myslet na nic jiného, přátelé, na nic většího než na to, jak Ježíš sestoupil sem na zem, aby udělal cestu vykoupení a vyplnil každý plán, počínaje od Edenské zahrady, dávno předtím. Před založením světa Jahve promluvil, a hle, přišel Ježíš, aby zaujal to místo a přišel sem a přišel a zemřel, stal se hříchem, abys ty mohl být spasen.

Jak bys mohl odmítnout takovou nesmírnou lásku toho požehnaného Vykupitele, který tam visel, a na Jeho obličejích byly plivance, vysmívali se mu a uráželi Ho a na hlavě měl korunu z trní — nevinný člověk, který tam umíral; a krev kapala z Emanuelových žil, kde se mohou hříšníci ponořit v té lázni a budou zbaveni všech skvrn svých vin.

⁷¹ Skloňme své hlavy.

Nebeský Otče, ó Bože, s chvějícím srdcem; s vědomím, že Ty jsi tady. Vidím Tě, jak se pohybuješ nad tímto publikem ve formě velkého jasného světla, které promlouvá, přicházejí vidění, a víme, že čas je právě teď blízko.

Brzy znovu pošleš Ježíše a On přijde na tuto zem. „Nikdo nezná minutu ani hodinu, dokonce ani andělé, ale jen Otec.“ A On se sem vrací na zem znovu, a už je vlastně po termínu, tak jak to bylo za dnů Noe, dlouhá trpělivost, když se připravoval koráb, v němž bylo zachráněno sedm duší... nebo osm.

No, dnes je už po termínu Jeho příchodu, ten čas měl nastat již dávno, on už měl být dávno. Ale Bůh nechce, aby někdo zahynul, ale aby všichni přišli k pokání.

⁷² Ta rohož je roztažena, ta rohož na přivítání dnes večer: Boží plán vykoupení skrze obětování krve Pána Ježíše, jednou provždy, aby očistila vinného nehodného hříšníka a přivedla ho ke smíření s Bohem.

A vrátila ho zpět do Edenské zahrady spolu s jeho manželkou, jeho milovanou — aby už nezemřeli, aby už nikdy nebyli nemocní, aby už nikdy neměli starosti, aby už nikdy nebyly žádné pohřby, aby se už nekopaly hroby.

Ó, Bože, už žádné starosti, všechno to pominulo. Umyti v Beránkově krvi s tou dokonalou jistotou, že Ježíš Kristus jednou přišel pod svou krví a my jsme v bezpečí před tím andělem smrti; nemůže se nás to dotknout.

Bože, pokud je tady dnes večer někdo... Ty znáš srdce všech lidí. Zatímco se Duch svatý pohybuje nad tímto shromážděním, Bože dej, aby Tě právě teď přijali jako svého osobního Spasitele. Ti, kteří odpadli, ať se vrátí, ať se dnes večer zastydí. Ať jsou všichni nemocní dnes večer uzdraveni, Pane. Ať Duch svatý spadne na každé žíznivé srdce a zalváží tu půdu. Příprav je. Nepotrvá to už dlouho.

Ta velká hodina je na dohled. Atomové pumy, exploze a jiné věci, zmatení času, úzkost mezi národy, lidská srdce selhávají, strach, moře zuří, na zemi se ukazují hrozné přízraky. Ty jsi řekl onoho dne, že ti, kteří znají svého Boha, budou konat velké činy. A my jsme zde a vidíme, jak se všechny tyto věci dějí. Bože, ať hlas varování právě teď proniká do každého srdce, pro Ježíše a v Jeho jménu.

⁷³ Když máme skloněné hlavy, pokud je tady někdo dnes večer... ať se nikdo nerozhlíží; mějte hlavy skloněné a modlete se, prosím, jen na chvíli. Chtěl bych se vás na něco zeptat s vědomím, že teď stojím mezi živými a mrtvými; s vědomím, že to může být poslední chvíle, v níž ti je dána příležitost, abys to mohl udělat.

Ty znáš své srdce, Duch svatý teď k tobě mluví; ty víš, na čem jsi. Jestli toužíš po modlitbě, abys mohl přijmout Krista jako svého Spasitele a mohl přijít tou Boží cestou prolité krve skrze vykoupení, a ty víš, že jsi byl učen, abys chodil do kostela; hrál sis na církev, ale ve svém srdci víš, že jsi nebyl nikdy vykoupený, uvědomuješ si, že tam něco je: tělesnost, závist, hádky, hněv, už si s tím déle nezahrávej, přijďme k Pánu Ježíši.

⁷⁴ Zvedneš k Němu dnes večer ruku a řekneš: „Bože, smiluj se nade mnou, já to teď přijímám z celého srdce, přijdeš prosím ke mně v této chvíli?“

Bůh ti žehnej. Ještě někdo? Bůh ti žehnej. Ještě někdo? Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Tam na balkonech? Bůh ti žehnej. Bůh vám žehnej, i tobě. A tady po mé pravé straně, ještě někdo? Bůh ti žehnej. Bůh vám

žehnej, pane, Bůh vám žehnej. Někdo tady v těch dolních řadách? Bůh vám žehnej, pane. Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej, synu. Ó, jen se podívejte. Bůh ti žehnej. Věděl jsem, že Duch svatý byl tady. Bůh vám žehnej, pane. Ještě někdo?

Řekněte: „Bože, smiluj se nade mnou.“ Vidím vás tam vzadu, pane. Vidím tě, mladý příteli, tamhle, nebo vlastně chlapče, Bůh buď s tebou. Ať se každý křesťan teď modlí, je to na základě modlitby.

⁷⁵ Co to je? Cesta vykoupení; cesta kříže. Můžete patřit k církvi, ale to nic neznamená. To je v pořádku. Nic proti tomu nemám; ale to ještě není přícházení cestou vykoupení. Skrže krev, skrže umytí vodou Slova: To je způsob, jak přicházíš ke Kristu. „Víra přichází skrže slyšení, slyšení Slova,“ ne připojením se k církvi; slyšením Slova.

„Vírou jste spaseni milostí.“ Bůh mluví k vašim srdcím.

Před nedávnem jsem tady řekl jedné mladé dámě: „Věřím, že tě Bůh dnes večer volá, sestro.“

Ona řekla: „Kdybych chtěla, aby ke mně někdo mluvil, chtěla bych, aby to byl někdo, kdo o tom má zdravější úsudek.“

A já jsem řekl: „No, sestro, já ti mohu říci pouze to, co mi říká Duch svatý.“

Ona řekla: „Už o tom nechci slyšet.“

⁷⁶ O rok později jsem tímto městem projížděl a ta dívka se zatím stala prostitutkou; měla na sobě volný oděv, nabízela mi whisky. A řekla... Styděl jsem se za ni. A ona řekla: „Víš co, kazateli? Vzpomínáš si na ten večer, když jsi mi řekl, že bych měla být spasena?“

Řekl jsem: „Ano, pamatuju.“

Ona řekla: „To byla pravda.“ Řekla: „Já jsem tam překročila tuto dělicí čáru. Zarmoutila jsem Boha v mém srdci naposledy.“ A řekla... Tady je poznámka, kterou ta dívka utrousila, řekla: „Mohla bych vidět duši mé matky, jak se smaží v pekle jako palačinka a smála bych se tomu.“ Zatvrzelé srdce...

Ó, příteli, nikdy se k té čáře nepřibližuj, když Bůh projevuje svou trpělivost. Ale když klepe... „Můj Duch nebude na věky s člověkem zápasit.“

⁷⁷ Zvednete teď své ruce, ne ke mně, ale k Bohu? A když to děláte, říkáte: „Bože, buď mně milostiv. Nechci umřít jako hříšník. Chci přijít

Tvou cestou. Chci přijít cestou kříže. Chci, abys právě teď vešel do mého srdce a zachránil mě.“

Chtěl by ještě někdo zvednout ruku, kdekoliv v budově? Bůh ti žehnej, sestro. Bůh ti žehnej, sestro. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, i tobě. To je správné. To je milé. Tam nahore na balkonech, kdekoliv kolem, teď, zvedněte ruce. Bůh vám žehnej, mladá paní, vidím vaši ruku. Bůh vám žehnej, paní, tam daleko vzadu, vidím vás; Bůh vás také vidí.

Právě teď On mluví pokoj. Bůh vám žehnej, paní. Bůh ti žehnej, mladá dívka. Ó, to je nádherné. Přátelé, nechte hlavy skloněné.

⁷⁸ Cítím se právě teď být veden, abych něco udělal. Cítím se být veden, abych přivedl tyto lidi rovnou sem k oltáři a abych se za ně modlil. Cítím, že právě teď je ta chvíle. Vstanete ze svých sedadel a přijдете sem a dovolíte mi (Jen se sem postavte.), abych se krátce za vás pomodlil? Uděláte to? Každá osoba, která chce přijmout Krista, Duch svatý mi říká, abych to udělal. Vstanete a přijдете sem? To je prostě veřejné svědectví.

Jestli milujete Ježíše, víte, že On miluje vás; vstaňte ze svých sedadel, ano? Povstaňte všichni — na okamžik. Povstaňte.

... z Emanuelových žil
Kde hříšník ponořen...

Bůh vám žehnej, pane. To je... Pokud Bůh vyslyší mou modlitbu a uzdraví nemocné, jistě uslyší i *modlitbu* za vaše duše. Pojd' sem, můj bratře. Pojdte sem... Přijďte, tam z balkonů, odkudkoliv - přijďte přímo sem, Duch svatý mi říká, abych to udělal. Bůh ti žehnej, můj drahý bratře [nesrozumitelná slova], Bůh ti žehnej. Jen se sem na chvíli postavte. Přijďte? Bůh ti žehnej [nesrozumitelná slova]. Pojd' sem, miláčku. Bůh ti žehnej.

Kde hříšník ponořen...

⁷⁹ To je správné. Pojdte rovnou dolů. (Budeš tuto píseň zpívat?) [Nějaký bratr vede shromáždění ve zpěvu.] Přijďte právě teď? Malé děti, staří... Tady stojí mladá slečna, je obětí dětské obrny. Nevěřím, že bude používat ty berle, když odsud bude odcházet. Ne. Tady přichází indiánka, nebo indián, celá skupina. Ó, Bože, smiluj se.

[Nějaký bratr vede zpěv. Jiný bratr volá lidi k oltáři.]

⁸⁰ Nepřijdete na základě prolité krve Pána Ježíše? Tady přichází nějaká žena; přichází a přivádí s sebou svého malého hochu. Takto je třeba přicházet. Nepřijdete, vy, kteří jste odpadli? Vy, kteří jste vzdáleni od Boha; vy, kteří teď toužíte po Bohu, nepřijdete trochu blíž? Pojďte; přijďte sem, abychom se mohli společně modlit. Řekněte: „Pane...“ On rozložil tu rohož, nevidíte to? Vítá vás doma na základě plánu vykoupení skrze svého vlastního milovaného Syna.

Bůh ti žehnej, mladý muži. Asi nedosáhnu na tvou ruku, ale Bůh tě zná. Pojď, sestro...

Protože, když jsem vírou uviděl... (Nepřijdete sem takto? Přijďte sem.)

... tekoucí z ran... (Pojďte, paní. To je milé, drahá. Pojď rovnou sem, pokud chceš.)

... vykupitelská láska se stala... (Jen pojdte. Postavte se právě sem, kdokoliv. Pramen je teď otevřen.) ... nezemřu...

⁸¹ Ó, není to nádherné? Je tam vzadu někdo, kdo nemá to přesvědčení, že... víš — víš, že jsi hříšník, ale nemáš to přesvědčení, abys přišel a řekl: „Bratře, vzpomeň mě právě teď v modlitbě, když probíhá tato významná chvíle.“

Příteli, podívej, pokud vidíš, co se tady děje toho večera v této budově pod tou službou, že Bůh působí, že chromí vstávají a chodí. On způsobuje, že se dějí všechny možné druhy zázraků. On kyne tam do všech stran a zná lidská srdce. To samé světlo, které pozoruji, se právě teď vznáší nad tímto obecnstvem. Jestli mi věříte, chopte se mého slova. To je pravda. Máte právo člověkovi věřit - pokud vám nějaký člověk něco říká a Bůh to neobhajuje - ale On to obhájil.

⁸² Tedy, nenachází se tu ještě jeden hříšník, který by chtěl přijít? Bůh právě teď volá hříšníky. Přijdete? Přijdete sem? Přijďte něžně k Pánu Ježíši. Z balkonů, odkudkoliv. Přijďte rovnou sem dolů.

Kolik z vás tady ještě nemá Ducha svatého a touží přijmout Ducha svatého? Přišli byste teď na základě prolité krve? Přijdete se slovy: „Pane, já přicházím.“ Věřím, že dostanete Ducha svatého právě tady. Věřím, že v průběhu několika následujících minut uvidíte takové vylití Božího Ducha, že lidé budou naplněni Duchem svatým a hříšníci

přijdou ke Kristu. Nepohnete se rovnou tady tímto směrem, vy, kteří toužíte po křtu Duchem svatým?

83 Ó. To je to, na co čekáme. Jen pohledte, přicházejí. Bůh vám žehnej. Jestliže On vyslyší modlitbu za slepé a postižené, nevyslyší modlitbu za Ducha svatého? Jen pohledte. Přicházejí, přicházejí, přicházejí sem tou královskou cestou k tomu vykupitelskému plánu Jeho spasení. Kristus, Vykupitel, zemřel, abyste mohli být svobodní, vy, kteří tomu věříte. Muži a ženy odevšad přicházejí k Pánu Ježíši. Jen se podívejte. „Kdo chce, ať přijde a pije z pramene vody života zadarmo.“ Kdokoliv chce.

84 Přijdete? Lidé stále přicházejí z balkonu a odevšad. Nepřijdete prostě právě teď? Jaký nádherný čas. Je tu ještě někdo, kdo by chtěl být zahrnut do toho nádherného společenství tady kolem Slova?

Přicházejí dva mladí španělští chlapci. Procházejí tou uličkou, aby přišli k Pánu Ježíši. Neproklestíte si teď svou cestu, když sem půjdete? Přijďte s vírou. Přichází sem nějaký muž, jde o berlich, probelhává si svou cestu, přichází ke kříži. To je ta cesta. Pokud je hříšníkem - přijď sem a buď spasen. Vykoupení platí jak pro hřích, tak pro nemoc. Pramen je otevřen, Ježíš zemřel, ten osten byl ze smrti vytržen. Moc Boží je tu, aby pokřtila každého věřícího a přijala ty hříšníky, kteří k Němu teď přicházejí.

85 Byl to Kristus, který tě sem zavolal. Sám Bůh tě zavolal k oltáři. „Nikdo nemůže přijít, pokud ho můj Otec nepřitáhne.“ Nádherný čas. Nádherný! Mladé ženy přicházejí, mladí muži přicházejí, stále naplňují prostor kolem oltáře. Uličky jsou plné. Nádherný čas.

*Nádherný čas pro tebe,
nádherný čas pro mne,
jestliže se všichni připravíme
na setkání s Ježíšem, naším Králem,
jak nádherný čas to bude.*

*Ó, nádherný čas pro tebe,
nádherný čas pro mne,
jestliže se všichni připravíme
na setkání s Ježíšem, naším Králem,
jak nádherný čas to bude.
Ó, nádherný čas pro tebe,
nádherný čas pro mne,*

*jestliže se všichni připravíme
na setkání s Ježíšem, naším Králem,
jak nádherný čas to bude.*

*Ó, nádherný čas pro tebe,
nádherný čas pro mne,
jestliže se všichni připravíme
na setkání s Ježíšem, naším Králem,
jak nádherný čas to bude.*

*Ó, nádherný čas pro tebe,
nádherný čas pro mne,
jestliže se všichni připravíme
na setkání s Ježíšem, naším Králem,
jak nádherný čas to bude.*

⁸⁶ Tedy, zvedněme všichni naše ruce k Bohu, tady všude. Bůh to zaslíbil. Bůh nemůže lhát. Teď to je právě na vás; Duch svatý se pohybuje v publiku.

Všemohoucí Bože, Dárče života, Dárče každého dobrého daru, pošli své požehnání, Pane Bože, naplň každé srdce Duchem svatým. Ať oheň Boží sestoupí z oltáře.

Každý muž a každá žena - přijměte Ducha svatého. Přijměte Ducha svatého. Budte spaseni ve jménu Ježíše. Povstaňte. Koho tady hledáte; povstaňte a obdržíte důkazy Božství a uvidíte Krista, Syna Božího, že je zde, aby vám dal věčný život a dal vám vaše spasení.

Všemohoucí Bože, žehnej - ve jménu Ježíše Krista - zachraň každého z nich. Satan je poražen.

